

HET LAATSTE AFSCHEID

In een Avondwake nemen we afscheid van iemand is ons dierbaar is. Het is ook het moment om ons af te vragen wat de overleden persoon voor ons als mens betekend heeft. We stellen hem of haar weer aan ons present in zijn of haar grootheid, maar ook in zijn of haar tekorten. Als mens zijn we niet volmaakt. En toch is het heel goed om met een gevoel van gemis en waardering iemand bij zijn of haar laatste afscheid voor de geest te halen en te bedenken dat het licht altijd sterker is dan de duisternis. De Avondwake als viering is een getuigenis van hoop en een bevestiging van de liefde die niet vergaat en van de waardigheid van de mens over de dood heen.

Voor het laatst spreekt de dierbare ons toe en zegt tegen ons: Dit was mijn leven, zoals het is geweest met al zijn grootheden en tekorten, in zijn volkomenheid en in zijn onvolkomenheid. Ik geef me nu over aan God. "Dit was mijn liefde. Hier ben ik".

Deze laatste regel komt uit het gedicht 'Wat ik gewild heb' van H. Oosterhuis (op muziek gezet door A. Oomen). We gebruiken deze tekst en muziek vaak wanneer het Gedachteniskruisje door de familieleden, kinderen en kleinkinderen aan het Verrijzeniskruis achter in de kerk wordt gehangen, als blijvende herinnering aan de overledene. De tekst en muziek geven weer wat de dierbare persoon als laatste groet tot ons zou willen zeggen.

Wat ik gewild heb wat ik gedaan heb
wat mij gedaan werd wat ik misdaan heb
wat ongezegd bleef wat onverzoend bleef
wat niet gekend werd wat ongebruikt bleef
al het beschamende neem het van mij.
En dat ik dit was en geen ander,
dit overschot van stof van de aarde:
dit was mijn liefde.
Hier ben ik.

Werkgroep Avondwake (SV)

Uit: Parochieblad St. Andreasparochie, nr. 21, 21 juni 2014